

skal jo huske, at miljølovgivningen og miljøvurderingen bliver mere og mere teknisk og detaljeret, og det gælder ikke kun de danske regler, men i særdeleshed også EU's regler.

Derfor er vi også tilfredse med, at både instituttets rapporter, arbejdsprogram og strategiplan er blevet evalueret. Der har været såvel positive som kritiske kommentarer, og vi er meget tilfredse med, at instituttets bestyrelse har givet udtryk for, at de vil bruge evalueringerne til at udvikle instituttet.

Institut for Miljøvurdering er endnu en nyskabelse i Danmark, og det er helt naturligt, at der er et behov for at foretage nogle justeringer undervejs, men det er vi overhovedet ikke bekymrede over. Vi opfatter først og fremmest instituttet som en institution, der primært skal bearbejde seriøse og holdbare forskningsresultater fra andre institutioner, men jeg vil dog gerne understrege, at vi selvfølgelig forventer, at instituttets bestyrelse lever op til sit ansvar ved at sikre, at instituttet er i stand til at klare sine opgaver med både pålidelighed og effektivitet.

Sluttelig skal jeg bemærke, at vi er meget glade for, at ministeren i dag kan bekræfte, at Institut for Miljøvurdering har levet op til sin forskningsforpligtelse. Vi mener bestemt, at instituttet med de planlagte omlægninger og justeringer vil vise sig som et stadigt stærkere aktiv for miljødebatten i Danmark, hvis arbejde alle vil kunne drage enorm stor nytte af.

Kl. 16.50

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, at efter debatten i dag ligger det helt klart, at hvis man har villet noget seriøst på miljøøkonomiens område ved at oprette Institut for Miljøvurdering, er instituttet en dundrende fiasko.

Som der har været lagt megen vægt på, driver instituttet ikke selvstændig forskning. Jeg vil medgive, at man kan læse kommissoriet sådan, at det behøver det heller ikke, men det er jo det, der hidtil har været fremlagt som regeringens linje: Der skal være tale om selvstændig forskning på et højt internationalt niveau. Men der er altså ingen selvstændig forskning.

Ydermere er der blev rejst meget kritiske spørgsmål, for nu at sige det pænt, om fagligheden og videnskabeligheden i de rapporter, der er lavet på baggrund af eksterne data. Der er påvist graverende fejl og mangler i en række af de rapporter, der er kommet, og det panel, som har evalueret dem, erklærer, at man ikke er særlig

tryk ved konklusionerne i de to rapporter, der vurderes som værende politisk relevante.

Det har aldrig været særlig klart, hvad instituttet egentlig skulle. Der har været talt om alle mulige former for miljøøkonomi, og der har været talt om forskning, videreformidling og debat.

Jeg synes, det ligger temmelig klart, at det er debatten, der er vigtig for regeringen, nemlig den debat, som passer i regeringens kram, når man ser det i sammenhæng med, at regeringen systematisk har forsøgt at lukke munden på alle andre deltagere i debatten, især de deltagere, som har defineret deres egen rolle som at være talsmænd for miljøets og naturens sag, samtidig med at den opretter et institut, som skal sprede budskabet fra Lomborg om, at miljøproblemerne er overdrevne, at man bedst løser miljøproblemer ved at sætte gang i den økonomiske vækst, og at USA har det moralske lederskab på miljøområdet.

Vi har altså set, at den såkaldt liberale regering forsøger at lave et ensidigt monopol på meningsdannelsen ved at lukke munden på sine kritikere og på folk, der bare ikke er enige med den, og skabe ét centraliseret sted, hvor meningsdannelsen skabes. Det er mindst talt ikke særlig liberalt. I andre sammenhænge ville folk fra regeringspartierne kunne finde på at kalde det smagsdommeri, oven i købet monopoliseret smagsdommeri. Det udtryk synes jeg dog ikke man skal bruge, for det udtrykker en arrogant nedladdenhed over for andre. Men det er ikke desto mindre ud fra den målestok, regeringen selv gerne vil måles.

Jeg synes altså som sagt, at der er tale om en meget uklædelig ensretning og monopolisering af meningsdannelsen på området. Én ting er, at man efter vores opfattelse spilder 15 mio. kr. på et institut, som ikke gør nogen gavn, men noget andet er, at man skader hele miljøøkonomien, og det vil sige, at man i virkeligheden modarbejder sin egen erklærede målsætning om at ville have mest muligt miljø for pengene.

Vi har ikke en troværdig instans, der kan rejse diskussionen om, hvilke virkemidler vi skal bruge, hvad der er bedst og billigst set i sammenhæng med de erklærede politiske mål, og hvilke områder der skal prioriteres. Når vi ikke har en sådan instans, der er bredt troværdig og dermed kan skabe en ordentlig debat, får vi jo heller ikke debatten om, hvordan vi prioriterer bedst, så regeringen skader altså sin erklærede målsætning om mest muligt miljø for pengene.